

Жив на світі бі-дний А-лі-Ба-ба. У ньо-го бу-ли дру-жи-на та син. Ко-жно-го дня до схо-ду сон-ця А-лі-Ба-ба брав му-ла та йшов у ліс ру-ба-ти дро-ва. По-тім ї-хав на ри-нок, щоб про-да-ти їх і за-ро-би-ти гро-ші.

З ко-жним днем він за-хо-див у-се да-лі в ліс. О-дно-го ра-зу А-лі-Ба-ба за-ли-шив му-ла й за-брів у ха-щі, щоб на-ру-ба-ти по-біль-ше дров. Ще зда-ле-ку він по-ба-чив, що на ньо-го мчить за-гін вер-шни-ків. У-сі ма-ли го-стрі ме-чі та спи-си, а до ко-ней бу-ли прив'я-за-ні ве-ли-че-зні мі-шки. А-лі-Ба-ба зля-кав-ся і за-ліз на най-ви-ще де-ре-во. Він у-се ба-чив і чув, бо со-рок ро-збій-ни-ків на чо-лі з о-дно-о-ким ва-таж-ком зу-пи-ни-ли-ся під схо-ван-ко-ю чо-ло-ві-ка. Ко-жен з ве-ли-че-зним мі-шком у ру-ках ру-шив за о-та-ма-ном до ске-лі.

«Сім-сім, від-чи-ни две-рі!» — на-ка-зав ва-таж-ок. Ра-птом ве-ли-че-зна кам'я-на бри-ла зру-ши-ла з мі-сця і від-кри-ла вхід до за-гад-ко-во-ї пе-че-ри. Щой-но ро-збій-ни-ки зай-шли у-се-ре-ди-ну — ске-ля за-кри-ла вхід. А-лі-Ба-ба із ці-ка-ві-стю спо-сте-рі-гав зі сво-є-ї схо-ван-ки за по-ді-я-ми, що ві-дбу-ва-ли-ся.

Алі-Ба-ба знав, що сім-сім — це ро-сли-на, з якої ви-чав-лю-ють ма-сло, а-ле щоб во-на від-кри-ва-ла две-рі, та-ке ба-чив у-пер-ше — це бу-ло справ-жнє ди-во! Ко-ли ро-збій-ни-ки за-ли-ши-ли пе-че-ру, чо-ло-вік спу-стив-ся з де-ре-ва й пі-дій-шов до ске-лі. Алі-Ба-ба тро-хи ва-гав-ся, а-ле ці-ка-ві-сть пе-ре-мо-гла. І він ви-гу-кнув, що бу-ло си-ли: «Сім-сім, від-чи-ни две-рі!»

Важ-ка ске-ля зру-ши-ла з мі-сця, і вхід до ве-ли-че-зно-ї пе-че-ри від-крив-ся. Алі-Ба-ба хо-тів зай-ти, а-ле бо-яв-ся, чи змо-же по-тім вий-ти тим са-ним шля-хом. У-се ж та-ки він на-ва-жив-ся і зай-шов у пе-че-ру. Ске-ля за ним з гур-ко-том за-кри-ла-ся.

Пе-ред Алі-Ба-бо-ю ле-жа-ли го-ри зо-ло-та та срі-бла, до-ро-го-ці-нні ка-ме-ні, ней-мо-вір-ні й ви-шу-ка-ні при-кра-си. Ва-би-ли бар-ва-ми пу-хна-сті ки-ли-ми, м'я-кі по-ду-шки, ба-га-те вбра-ння. Скрізь сто-я-ли ве-ли-че-зні де-рев'я-ні скри-ні з рі-зни-ми мо-не-та-ми й по-су-дом. Ба-га-тство бли-ща-ло й слі-пи-ло о-чі, бен-те-жи-ло й ва-би-ло. Ко-штов-но-стей бу-ло так ба-га-то, що по-ра-ху-ва-ти хо-ча б по-ло-ви-ну не ви-ста-чи-ло б і жи-ття.